

Ἐκεῖ καὶ πλῆθος ἄλογα καὶ πλῆθος Ἀμαζόνων,
καλλίτερον τῶν παλαιῶν, ποῦ κρατερῶς ἐνίκησε
τὸν νικητὴν Ἀλέξανδρον τὸν πάλαι Μακεδόνα,
καὶ παρὰ τὸν Θεράμδοντα τὸν ποταμὸν κατοίκησε.

Ἐκεῖ γαλόνια λαμπερὰ
καὶ σπάθαις καὶ σπιρούαις,
καὶ παραμάννας καὶ μωρὰ,
ποῦ ἔβηκαν ἀπ' τὴν κούινια.

Ἐκεῖ πολλοὶ γαζέουνα
καὶ ἤλθον καὶ ἀπ' τῆς παράγγαις,
καὶ γόσαις ἐμαζέουνα
καμπόσαι ποιοὶ μάγγαις.

Ἐκεῖ καὶ σπρώξιμο πολὺ, μὰ καὶ παραδαρμένοι,
τραβῶντας ἀπ' ὄπισθεν τῶν καὶ ἔλη τῶν τὴν φαιλίαν,
μὰ τούτους τοὺς ἀγῶνας μακρὰ ἐτίμησαν καὶ ζῆνοι
καὶ τῆλοχα σὺν ἀνθρώποις γορούναε καθόριχα.

Τότε δὴ τότε, Περικλῆ, τσακίσματ' Ἀμαζόνων,
καὶ νάξια καὶ λιγώματα,
καὶ ἄλλα πολλὰ καμώματα
τῶν νεωτέρων χρόνων

Καὶ φύρδην μίγδην ἄλογα καὶ λογικὰ μαζὶ
καὶ ἰπποταὶ καββαλάρηδες καὶ χάκοντες πεζοί,
καὶ φύρδην μίγδην πρόστιυχαὶ καὶ ντιστεγὰ ραπάναις,
καὶ Ἑγγλέζικα καὶ Γαλλικά, ποῦ ἴφρουνε λεκανίαις.

Ἐξερνα βλέπω, Περικλῆ, μόνο καὶ μοναχὸ τοῦ
καὶ ἐν ἄλλοις ξερακινῶν,
ψωρήριχο καὶ ἔλεεινῶ,
καθὼς τὸν Ἀχαμνόντα τοῦ πάλαι Δὸν-Κιχάτου.

Καὶ ἐρώτησα περίεργος τοὺς φέροντας τὰ πρῶτα
σὲ ποῖον ἀνήκει τῆλοχο τῆς τῶσαις ξερακίαις,
καὶ ἐκεῖνοι τοῦτο δειγνόντες σ' ἐμὲ τὸν κεχρῶντα
μοῦπαν πῶς εἶναι τῆλοχο τῆς ψωροεξουσίαις.

Σὲ ἴγνο νὰ καὶ ὁ Θεόδωρος ἑστὴ ράχη τοῦ καββάλα
καὶ ἀργίλει τὴν πηλάλα,
καὶ τρέχουν γοργοπόδαροι γὰρ νὰ προσφύσσουν ἅπτι
Ζαχίμης ὁ μουστακιλλῆς καὶ ἡ γόβα τοῦ Κορριάτη.

Ἄτι σακατίκο, τὸ λένε ψόρα,
ὅσο καὶ ἂν δέρνεται δὲν πέρνει ψόρα.
Δὲν ἔχει σέλαις καὶ χαλινάριχα
καὶ μῶλις σέρνει λιγὰ ποδάριχα.

Ἀνεκδήγητα τὰ βάσανά του,
καὶ γόδερνον λαϊκάριχα τὰ πισινὰ του
μυϊγαὶς ἐλέγγων, καὶ αὐτὸ πονεῖ,
καὶ ἔλο τὸ ζῆνον ἰππεῖς τρανοί.

Ἄκουε πόλεμο, τὸ πρᾶνον φοβοί,
καὶ τότε ἄργηρο λάσπη τὸ κοβεῖ,
κάτω τὴν χαίτη του, κάτω ταῦτιζ,
φεύγει καὶ πίσω του ρίχνει χαρτίζ.

Ὡς τὸσ' ὁ γέρος πετᾷ ἑστὸν ὄμο
καὶ ἐκεῖνο κάνει πῶς πέρνει ὄμο,

καὶ ὁ Κόντες τρέχει μὲ τὸν Ζαχίμη
γὰρ νὰ προσφύσουν τέτοιο ψορῆμι.

Τρέχει καὶ τρέχει μὲ τὸν παπποῦ
καὶ ἔλοι ῥωτοῦνε: ποῦ πάει; ποῦ
πάει νὰ πιάσῃ τὴν Ἄλεπο.

Ὁ Θεοδώριχος ὡπὸν καὶ πρῶτα
τρέχει μ' ἐκεῖνο καὶ σταζ' ἰδρωτά,
καὶ ὁ κόσμος στέκεται καὶ τοὺς κιαλάει
καὶ κλαίει καὶ ἄλλοι καὶ καββαλάρη.

Π. — Αὔριον εἶναι τοῦ Θεομᾶ, καὶ ἐγὼ καθὼς ἐκεῖνον
ἑστὰ μεγαλεῖα δυσπιστῶ τῶν τωρινῶν Ἑλλήνων.

Φ. — Καὶ ἐγὼ, καμύμενε Περικλῆ, δὲν ἔχω διόλου πίστιν
μῦθε τὴν ελαχίστην
ἑστὴν κατ' αὐτὰς ἀνάστασιν τῆς εὐκλεοῦς φυλῆς
καὶ ζῶνο τὸ στοράκι μου ἑστὰς πύλας τῆς Βουλῆς.

Ἐπὶ τοὺς τύπους σανδοξύλων
καὶ ἐπὶ τοὺς ψήφους φαγάδων φίλων
τὰ δακτυλά μου βάζω καὶ ἐγὼ
καὶ τῶνα καὶ ἄλλο φιλολογῶ,
καὶ τοὺς Μεσσίας ἐψυσσα, μὰ
δυσπιστος μένω σὺν τὸν Θεομᾶ.

Καὶ μὲ φέρουν ἄρον ἄρον ἔμπρὸς σὲ μαγικούς καθρέφταις
καὶ μοῦ δειγνόνε κατὶ κλεφταίς,
ποῦ τὰ ψεύτικα διαμάντιχα τὰ πουλοῦν γι' ἀληθινὰ,
καὶ ἄλλους, ποῦ βουτοῦν ἑστὸν ἀλεῖο τῆς μουφροῦσας κορβανῆς,
καὶ μοῦ λένε: μὴ διατάξῃς καὶ χρυσταῖς καμπάναις ἀκού
καὶ ἔλα πιστέψε μ' ἐμᾶς,
μὰ τοῦ κάκου, μὰ τοῦ κάκου,
μὲνὸ δυσπιστος Θεομᾶς.

Βλέπω νέε Μετῆζητιέδων καὶ Ὁσκακνιέδων μεγαλεῖα
καὶ στραφέντα πρὸς τοὺς Τούρκους τὸν συμμακρινὸν μακρινὸν
καὶ ἑστὰ στέργα τῆς Ἑλλάδος ἀνευρίσκω μεταλλεῖα, [τὴν,
ποῦχουν μέσα πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τὸν λίθον τὸν ψευτίτην.

Βλέπω καὶ ἄλλα, ποῦ μὲ κάνουν νὰ φωνάζω πῶ πῶ πῶ,
μὰ δὲν πρέπει νὰ τὰ πῶ.

Βλέπω πάλιν πῶς προσμένει πολεμάρχους ξεκλωμένους
ἑτοίμος ὁ λουκουμάς,
μ' ἔλα ταῦτα δὲν πιστεύω ἑστὴν ἀνάστασιν τοῦ γένους
καὶ εἶμαι δυσπιστος Θεομᾶς.

Π. — Καλὰ κάνεις, μὴν πιστεύεις, σύντροφέ μου κοκκαλάρη,
καὶ ἕνα μόνο νὰ πιστέψης πῶς θὰ ξαναφῆς στηλιάρη.
Λοιπὸν ὄρεε τρεῖς σβερακίαις
καὶ καμπόσαις χαστουκίαις.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Κωδιζ νομοθεσίαις Ἑλληνικῆς, βιβλίον
ἔλην τὴν ἐν ἰσχυρὸ νομοθεσίαν κλειον.
Λιακόπουλος Ἡλίας ὁ συγγραφεὺς αὐτῆς,
σπουδαῖος τμηματάρχης, ἀλλὰ καὶ ὕψηλητής,
καὶ ἐκδότης ὁ Κολλάρος, ὁ τῆς Ἑστίας Γιάννης,
μηδεμιὰς πρὸς τοῦτο φειδόμενος διαπάνης.